Romani - Comentarii Jean Koechlin

Epistolele sunt scrisori adresate de apostoli unor adunări sau unor credincioşi şi în ele găsim prezentate adevărurile creştine. Epistola către Romani, deşi a fost scrisă după altele, a fost pe drept aşezată prima, pentru că subiectul ei este Evanghelia. Şi, înainte de a primi o învăţătură creştină, trebuie să începem prin a deveni creştini. Prieten cititor, ţi se oferă acest prilej, dacă până acum le-ai scăpat pe celelalte! Cere-I Domnului să atingă inima şi conştiinţa ta prin puterea singurului Cuvânt şi prin autoritatea Evangheliei, „puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede“ (v. 16).Această scrisoare a fost scrisă cu mult înaintea călătoriei dramatice relatate la sfârşitul cărţii Faptele Apostolilor. Pavel nu-i văzuse deci până acum niciodată pe romani. Dar – ceea ce este obligatoriu pentru o lucrare utilă – el este plin de dragoste pentru ei şi, mai presus de toate, pentru Acela despre care le va vorbi: Isus Hristos. Numele Său umple cele dintâi versete. Nu este El, într-adevăr, conţinutul (substanţa) Evangheliei, fundamentul tuturor relaţiilor dintre Dumnezeu şi om? Pe de altă parte, faptul că Pavel era gata să vestească Evanghelia unora pe care deja îi numea preaiubiţi şi sfinţi (v. 15,7) ne confirmă că această veste bună nu se limitează numai la o simplă iertare de păcate. Ea cuprinde tot adevărul în Hristos.

Înainte de a explica modul în care Dumnezeu îl îndreptăţeşte pe păcătos, fiecare trebuie să fie convins că este păcătos. De aceea, ca să spunem aşa, Dumnezeu va deschide aici proces omenirii în întregime. Am fi înclinaţi să gândim că păgânii sunt scuzaţi; ei nu au Cuvântul scris. Totuşi, ei au înaintea ochilor o altă carte mereu deschisă: cea a Creaţiei (Psalmul 19.1). Ei însă n-au vrut să-L recunoască şi să-L onoreze pe Autorul ei şi au neglijat să-l aducă mulţumiri (ceea ce este o datorie universală). Orice fiinţă omenească a primit o inteligenţă care-i permite să discearnă faptele evidente şi să tragă concluzia că există un Dumnezeu. Oamenii însă au folosit această facultate pentru a născoci idoli şi, făcându-se robi forţelor răului, s-au dedat la cele mai rele pofte.Este de o urâţenie de nesuportat portretul pe care-l face aici Dumnezeu omului natural. Dumnezeu îi declară vinovaţi nu numai pe aceia care se dedau ei înşişi la asemenea vicii, ci şi pe toţi cei care îşi „găsesc plăcerea în cei care le fac“ (v. 32). A citi un roman care istoriseşte aceste lucruri imorale, a te complace în descrieri tulburi (murdare) şi nesănătoase înseamnă a te plasa sub aceeaşi „judecată dreaptă“ (v. 32; Psalmul 50.18).

Indiferent cât de jos ar fi căzut un om, el întotdeauna va găsi pe unul mai mizerabil decât el, faţă de care, comparându-se, ar ieşi în avantaj! Cel împătimit de jocuri de noroc îl dispreţuieşte pe bietul beţiv şi acesta, la rândul lui, se consideră superior unui răufăcător. În realitate, toate viciile se află în stadiu iniţial (în germene) în propria noastră inimă. Atunci când noi îi judecăm pe alţii (v. 1), facem dovada că ştim foarte bine să recunoaştem răul; arătăm deci că avem o conştiinţă. Şi această conştiinţă ne condamnă pe noi înşine atunci când, la rândul nostru, comitem fapte asemănătoare. Toţi oamenii au o conştiinţă (Geneza 3.22). În bunătatea Sa, Dumnezeu Se foloseşte de ea ca să-i împingă spre pocăinţă (v. 4), fără însă a autoriza pe cineva să-şi judece aproapele. Numai Unul singur are dreptul să judece: Isus Hristos (v. 16; Ioan 5.22; Fapte 10.42). El va pune într-o zi în lumină „lucrurile ascunse ale oamenilor“, toate faptele lor şi intenţiile de nemărturisit, ascunse cu atâta grijă (Matei 10.26). Mărturisiţi-I Lui fără întârziere secretele voastre cele mai ruşinoase! Conştiinţa voastră nu este o voce duşmănoasă, ci un prieten care vine să vă spună: vorbeşte despre aceasta Domnului Isus; El va şti să Se ocupe de ea.

Aceste capitole ne poartă cu gândul la o şedinţă a unui tribunal. Unul după altul, cei acuzaţi se înfăţişează înaintea Judecătorului suprem. După condamnarea barbarului, a omului necivilizat (cap. 1), apoi a omului moral şi civilizat (începutul cap. 2), este rândul iudeului să fie chemat la bară. El se prezintă cu capul sus. Numele său de iudeu, legea pe care se odihneşte, Dumnezeul adevărat pe care pretinde că-L cunoaşte şi-L slujeşte (v. 17…), toate acestea, cu siguranţă, îi vor stabili superioritatea faţă de ceilalţi acuzaţi şi-l vor achita… Ce-i răspunde însă Demnitarul suprem?– Nu te voi judeca nici după titlurile tale (v. 17), nici după cunoştinţa ta (v. 18), nici după cuvintele tale (v. 21), ci după faptele tale. „Tu deci, care înveţi pe alţii … tu, care predici … tu, care zici …“, ceea ce Mă interesează pe Mine este ceea ce faci … şi, de asemenea, ceea ce nu faci (Matei 23.3). Departe de a te scuza, privilegiile tale îţi agravează vina.Păcatul păgânilor este numit fărădelege (sau nelegiuire): o umblare fără lege şi fără frâu, după capriciile proprii (cap. 1.18; 1 Ioan 3.4). Păcatul iudeilor se numeşte călcare de lege (v. 23), altfel spus, neascultare faţă de poruncile divine cunoscute. Şi cu cât mai responsabili sunt astăzi creştinii, câtă vreme ei au tot Cuvântul lui Dumnezeu!

Cine are dreptate? Dumnezeu, care condamnă? Sau acuzatul, care se apără?„Dumnezeu să fie adevărat şi orice om, mincinos“ strigă apostolul (v. 4). Cuvântul lui Dumnezeu nu este desfiinţat pe motiv că nu a fost crezut de iudei, depozitarii lui (v. 3; Evrei 4.2). Cu cea mai mare inconsecvenţă, iudeii se mândreau că posedă legea (cap. 2.17), deşi ea dă mărturie împotriva lor. Este ca un criminal care, în timp ce-şi susţine nevinovăţia, aduce el însuşi poliţiei documentul convingător stabilind vinovăţia lui. Astfel Duhul lui Dumnezeu, asemeni unui procuror într-un tribunal, dă citire înaintea acuzatului iudeu unei serii întregi de versete de necombătut scoase din propriile sale Scripturi (v. 10-18).Un alt argument ar putea fi însă adus de către acuzat: Nu neg nedreptatea mea, însă ea scoate în relief dreptatea lui Dumnezeu (v. 5) – cu alte cuvinte, nedreptatea mea Îl slujeşte pe El. Ce înspăimântătoare rea-credinţă! Dacă ar fi aşa, atunci Dumnezeu ar trebui să renunţe la a mai judeca lumea (v. 6) şi ar trebui să-i fie recunoscător lumii pentru răutatea ei care, prin contrast, accentuează sfinţenia Sa. El însă ar înceta atunci să mai fie drept şi S-ar tăgădui pe Sine Însuşi (2 Timotei 2.13). Înainte de verdictul final, Dumnezeu îndepărtează şi ultimele raţionamente în dosul cărora creatura Sa caută întotdeauna să se ascundă.

În faţa tribunalului lui Dumnezeu, orice gură este acum închisă. Cei acuzaţi, fără excepţie, sunt recunoscuţi vinovaţi, condamnaţi de lege pentru pedeapsa cu moartea (v. 19). „Toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de gloria (sau: nu ajung la gloria) lui Dumnezeu“ (v. 23). Din acest motiv, sentinţa teribilă „vei muri negreşit“, anunţată deja de Dumnezeu înainte de căderea omului (Geneza 2.17), va fi confirmată: „plata păcatului este moartea“ (cap. 6.23). Pentru cel necredincios, fie el dintre naţiuni sau iudeu, această sentinţă este definitivă, iar tribunalul înaintea căruia toţi vom fi citaţi într-o zi este o realitate înspăimântătoare (Apocalipsa 20.11…). Iată-L însă pe Avocatul care intervine în favoarea acelora care, fie iudei, fie dintre naţiuni, L-au ales prin credinţă. El nu caută să minimalizeze faptele comise, cum fac avocaţii înaintea instanţelor omeneşti. El pledează, din contră, spunând: Sentinţa este dreaptă, dar ea a fost deja executată; datoria este plătită; o moarte, a Mea, a achitat plata înspăimântătoare a păcatelor lor.Da, dreptatea lui Dumnezeu este satisfăcută, pentru că o crimă care a fost ispăşită nu poate deveni din nou cap de acuzare. Şi, după cum Dumnezeu este drept condamnând păcatul, El este la fel de drept îndreptăţindu-l pe păcătosul „care este din credinţa în Isus“ (v. 26).

Când o scară este prea scurtă pentru a ajunge la un obiect aflat la înălţime, un om suit pe ultima treaptă nu mai poate pune mâna cu uşurinţă pe cele care sunt dedesubtul lui. „Nu este deosebire“, am citit în capitolul 3.22; nici iudeul, nici grecul (iudeul cu nimic în plus faţă de grec) nu ajung la gloria lui Dumnezeu. Nimeni nu poate ajunge acolo pe scara propriei dreptăţi; ea se va dovedi întotdeauna prea scurtă. O dovadă în

acest sens este că nici Avraam (v. 3) şi nici David (v. 6), cei care într-un mod incontestabil au fost cel mai sus pe scara faptelor, nu s-au folosit de ea pentru a fi îndreptăţiţi înaintea lui Dumnezeu. Iar dacă ei nu au făcut-o, cine ar putea pretinde asta? Pentru a demonstra mai bine că mântuirea prin har nu are nimic comun cu pretenţiile fireşti şi cu lăudăroşia poporului iudeu (cap. 3.27), versetele 9 şi 10 ne amintesc că patriarhul Avraam a primit îndreptăţirea prin credinţă înainte de a primi semnul circumciziei (Geneza 15.6; 17.24). În momentul când Dumnezeu l-a socotit drept, el încă mai era ca păgânii.Pentru a fi mântuit, trebuie mai întâi să recunoşti că eşti vinovat, cu alte cuvinte, să te declari de acord cu sentinţa divină din capitolul precedent. Cel neevlavios (sau nelegiuit), şi numai el, este îndreptăţit de Dumnezeu (v. 5; comp. cu Matei 9.12).

Dacă Dumnezeu este puternic să împlinească ce a promis (v. 21), omul, de partea lui, este total neputincios să împlinească propriile sale obligaţii. De aceea, promisiunile făcute lui Avraam (şi creştinului) nu conţin nicio condiţie… este suficient să crezi. Toate înfăţişările exterioare păreau să contrazică ceea ce Dumnezeu îl asigurase pe Avraam. Acesta însă „nu s-a îndoit, … fiind deplin convins“ (v. 20,21). De unde îi venea lui această credinţă neclătinabilă? Din aceea că Îl cunoştea pe Cel care îi făcuse promisiunile şi Lui Îi acorda o încredere deplină. Semnătura cuiva pe care-l respectăm are mai multă valoare pentru noi decât cea a unui necunoscut şi ea garantează angajamentele sale.Credinţa crede promisiunile, deoarece ea Îl crede pe Dumnezeul care le-a făcut (v. 17 şi 3; comp. cu 2 Timotei 1.12). Ea îşi însuşeşte marile adevăruri afirmate prin Cuvântul Său: moartea Domnului Isus pentru ispăşirea păcatelor noastre şi învierea Lui pentru îndreptăţirea noastră (v. 25). Drag prieten, ajuns aici cu lectura, poţi spune oare împreună cu toţi cei credincioşi: «Am această credinţa care aduce mântuirea. Pentru păcatele mele a fost dat Isus; pentru îndreptăţirea mea L-a înviat Dumnezeu»?

Odată achitat, îndreptăţit, cel credincios lasă să strălucească bucuria lui (v. 1). Pacea cu Dumnezeu este de acum partea sa cea mai preţioasă. Este împăcat cu Judecătorul suprem tocmai prin fapta care ar fi trebuit să atragă asupra lui mânia pentru totdeauna: „moartea Fiului Său“ (v. 10)! Într-adevăr, iubirea lui Dumnezeu nu se poate compara cu niciuna alta. Este „propria Lui dragoste“ (v. 8), ea găsindu-şi toate motivaţiile în Sine Însuşi. El a iubit sărmane fiinţe, care nu aveau nimic vrednic de iubit, mai înainte ca acestea să fi făcut un cât de mic pas către El, pe când erau încă fără putere, nelegiuite (sau neevlavioase: v. 6), păcătoase (v. 8) şi vrăjmaşe (v. 10; 1 Ioan 4.10,19). Şi această dragoste este acum turnată în inimile noastre (v. 5).În faţa lumii care se făleşte cu avantaje prezente şi trecătoare, cel credincios, departe de a fi ruşinat („speranţa nu înşală“: v. 5), se poate folosi de acest drept al său, de viitorul lui extraordinar: gloria lui Dumnezeu (v. 2). În plus, el este capabil să găsească bucuria în necazurile prezente. Pentru că acestea produc roade preţioase (v. 3,4) care dau speranţei sale cu atât mai multă viaţă şi înflăcărare! „Şi nu numai atât…“ (v. 11): noi avem dreptul să ne lăudăm în aceste daruri, însă înainte de toate în Acela care ni le dă: în Dumnezeu Însuşi, devenit Dumnezeul nostru prin Domnul nostru Isus Hristos.

Pentru un credincios întors la Dumnezeu pe patul de moarte, epistola ar fi putut să se încheie cu versetul 11. Problema păcatelor sale a fost reglată; el este bun pentru gloria lui Dumnezeu. Pentru cel care continuă însă să trăiască pe pământ, o problemă dureroasă se pune de acum înainte: el are încă în el natura veche, „păcatul“, care nu poate produce decât roade rele (alterate, corupte, stricate). Riscă el deci să-şi piardă mântuirea? Ceea ce urmează, de la capitolul 5.12 până la capitolul 8, ne învaţă cum S-a îngrijit Dumnezeu de aceasta: El a condamnat nu numai faptele, ci şi voinţa rea din care au luat ele naştere, pe omul „cel vechi“ (cap. 6.6), absolut după asemănarea lui Adam, strămoşul său. Să ne imaginăm că un tipograf neglijent, în timp ce pregăteşte clişeul pentru o carte, a lăsat să-i scape grave greşeli care falsifică total ideea autorului. Aceste greşeli se vor reproduce în tot atâtea exemplare câte va scoate. Cea mai înaltă tehnică de a le lega nu va schimba cu nimic conţinutul. Pentru a avea un text fidel, scriitorul va trebui să scoată o nouă ediţie, după un alt clişeu.Primul Adam este ca acest clişeu rău. Câţi oameni, atâţia păcătoşi! Dumnezeu însă nu a căutat să îmbunătăţească rasa adamică. El a dat naştere unui Om nou, Hristos, şi ne-a dat viaţa Lui.

Este cât se poate de uşor – spun unii! Pentru că harul prisoseşte, iar nedreptăţile noastre fac ca harul să strălucească şi mai mult, atunci să profităm de el şi să ne lăsăm duşi de toate capriciile voinţei cărnii (v. 1,15). Însă ni-l putem imagina oare pe fiul risipitor, după ce a văzut ce primire i-a făcut tatăl, să mai dorească să se întoarcă în ţara îndepărtată, spunându-şi: «Acum ştiu că voi fi primit acasă oricând îmi va plăcea să mă întorc»? Nu, un astfel de raţionament nu poate fi niciodată al unui adevărat copil al lui Dumnezeu! În primul rând, pentru că el ştie că acest har L-a costat pe Mântuitorul lui şi se teme să-L întristeze; în al doilea rând, pentru că păcatul nu mai este atrăgător pentru el. În adevăr, un cadavru nu mai poate fi ispitit prin plăceri şi tentaţii. Moartea mea cu Hristos (v. 6) i-a luat păcatului toată puterea şi autoritatea asupra mea. Şi aceasta este o eliberare minunată!Capitolul 3.13-18 constata că toate mădularele omului: limba lui, picioarele lui, ochii lui … erau „unelte ale nelegiuirii“ în slujba păcatului (6.13). Ei bine! odată cu întoarcerea mea la Dumnezeu, chiar aceste mădulare îşi schimbă proprietarul. Ele devin „unelte ale dreptăţii“, la dispoziţia Celui care are toate drepturile asupra mea.

De nimic nu face omul mai mult caz decât de libertatea lui. Dar aceasta este absolut o iluzie. «Voinţa liberă nu este altceva decât robia diavolului» (J.N.D.). Totuşi, omul nu îşi dă seama de aceasta decât după întoarcerea sa la Dumnezeu. Numai încercând să zboare, pasărea captivă simte că i-au fost ştirbite aripile. „Oricine practică păcatul este rob al păcatului“, învăţa Domnul Isus. El însă adăuga: „Dacă Fiul vă va elibera, veţi fi cu adevărat liberi“ (Ioan 8.34,36). Liberi, … nu să facem voia noastră proprie: aceasta ar însemna să ne aşezăm din nou sub aceeaşi robie! Este de ajuns că am împlinit, „în timpul deja trecut“, voia omului păcătos (şi pentru ce roade? v. 21; 1 Petru 4.3), că am lucrat pentru impostorul Satan, într-un târg al înşelării, cu condiţia unui tragic salariu: moartea, pe care Hristos a suferit-o în locul nostru (v. 23). Nu! dacă suntem liberi, aceasta este pentru a-l sluji lui Dumnezeu şi pentru a-L asculta din inimă (v. 17; 2 Corinteni 10.5) – asemeni acestui tânăr sclav, răscumpărat într-o zi de la un stăpân crud de către un călător care avusese milă de el, care, în loc să meargă să-şi trăiască viaţa, cerea să nu fie părăsit de binefăcătorul lui; toată dorinţa lui era de atunci să-i slujească.

1Nu numai că legea condamnă (reprimă) faptele rele pe care le-am comis, dar ea judecă şi natura mea păcătoasă, de exemplu, incapacitatea mea de a iubi, pe Dumnezeu şi pe aproapele meu, aşa cum cere ea. Păcatul deci mă aşază implacabil sub condamnarea după legea lui Dumnezeu… Sunt însă salvat prin acelaşi mijloc prin care am fost eliberat de păcat: prin moarte (adică moartea mea cu Hristos: v. 4). Când un vinovat este decedat, justiţia omenească nu-l mai poate pune în închisoare.Este oare legea ceva rău, de vreme ce Dumnezeu a trebuit să mă protejeze de rigorile ei? „Nicidecum!“ strigă din nou apostolul (v. 7). Dacă într-un muzeu pun mâna pe un obiect expus, se poate să nu fiu conştient de comiterea vreunei infracţiuni. Dar, din contră, sunt foarte vinovat cât timp există un indicator „nu atinge“! Aceeaşi inscripţie totodată le va stârni multor vizitatori dorinţa de a întinde degetul spre obiectele expuse. Pentru că natura orgolioasă a omului îl îndeamnă să încalce orice reguli, pentru a-şi afirma independenţa! Tot aşa, prin lege, Dumnezeu mă surprinde în flagrant delict de neascultare şi scoate în evidenţă pofta care este în mine, ca să mă convingă mai bine de păcat.

Aceste versete se aseamănă cu eforturile zadarnice ale unui om împotmolit într-o mlaştină. Fiecare mişcare pentru a se elibera nu face altceva decât să-l afunde şi mai mult. Văzându-se pierdut, el ajunge să strige după ajutor. Din punct de vedere moral, această dramă

ilustrează istoria multor copii ai lui Dumnezeu pe parcursul unei perioade imediat după convertirea lor. Apostolul se pune în locul unui asemenea credincios (pentru că, dacă n-ar fi fost credincios, pe de o parte n-ar fi avut lupte, iar pe de altă parte nu şi-ar fi găsit plăcerea în legea lui Dumnezeu; v. 22). Şi ne zugrăveşte disperarea lui. Vai! strigă acest om, în loc să merg din progres în progres, mă simt cu fiecare zi mai rău. Descopăr succesiv că eram „sub păcat“ (cap. 3.9), că acesta stăpânea asupra mea (cap. 5.21), mă domina (cap. 6.14), mă ţinea rob (cap. 7.23), de asemenea, că „locuieşte în mine“ (v. 17,20), cumva ca un virus care a pus stăpânire pe centrii mei vitali. „Cine mă va elibera de acest trup al morţii?“ (v. 24). Mă recunosc incapabil, fără putere, ... sunt deci gata să mă încredinţez Altuia. Şi Isus mă ia de mână.Este o experienţă dureroasă, dar necesară! De îndată ce nu mai aştept nimic de la mine însumi, pot aştepta totul de la Hristos.Ai apărut Tu, Doamne, şi lanţul ni l-ai rupt;În faţa iubirii Tale, durerea noastră-a dispărut.Ce ferice când credinţa, prin har, pe noi ne-nvaţăCă avem pacea Ta, mântuirea şi Duhul Tău de viaţă!

O pace minunată succedă chinurile din capitolul 7. Vinovat – am înţeles că nu mai este acum nicio condamnare pentru mine: sunt în Hristos Isus, în siguranţă deplină. „Om nenorocit“, fără nicio putere de a face binele – am descoperit o putere numită: „legea Duhului de viaţă“, care mă eliberează de sub „legea păcatului“, adică de sub dominaţia sa. Acestea sunt cele două mari adevăruri pe care mi le-am însuşit prin credinţă.Cel mai îndemânatic sculptor, dispunând de cele mai bune unelte, nu va putea finisa nimic dintr-un lemn mâncat de carii. Dumnezeu este Maestrul cel bun, iar legea, această unealtă bună (cap. 7.12), care însă s-a dovedit slabă şi ineficace prin „carnea“ noastră coruptă prin păcat (v. 3,7). Noi eram „în carne“ (v. 9), obligaţi să lucrăm „potrivit“ voii sale. De acum însă noi suntem în Hristos Isus, umblând „potrivit Duhului“ (v. 4).Este adevărat că, deşi noi nu mai suntem „în carne“, carnea încă este în noi. Abia după ce am crezut, Duhul lui Dumnezeu a venit El Însuşi să locuiască în noi ca adevăratul Stăpân al casei. Carnea, „omul cel vechi“, vechiul proprietar, nu mai este prezentă decât ca un locatar nedorit, închis într-o cameră. Nu mai are niciun drept, ... însă trebuie ca eu să veghez să nu-i deschid uşa.

Astfel, noi nu mai datorăm nimic „cărnii“, acestui creditor lacom şi crud (v. 12). Pentru că am devenit copiii lui Dumnezeu, iar Tatăl nostru nu admite să fim aserviţi! El Însuşi a plătit tot ceea ce noi datoram ca să devenim liberi, nemaidepinzând decât de El. Odinioară, sclavul roman putea fi eliberat şi, în situaţii de excepţie, chiar adoptat de stăpânul său, primind toate drepturile la moştenire. Este o slabă imagine a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru bietele făpturi căzute, întinate şi răzvrătite împotriva Lui! Nu numai că le-a acordat iertare, îndreptăţire şi eliberare completă, ci le-a făcut şi membri ai propriei Sale familii. Şi sunt pecetluiţi cu Duhul Său, prin care copiii lui Dumnezeu cunosc relaţia lor cu Tatăl. „Tată“ (Ava în ebraică) este deseori primul cuvânt pe care-l rosteşte desluşit un copilaş (v. 15,16; 1 Ioan 2.13b).Pe lângă această certitudine pe care ne-o dă, Duhul ne învaţă să facem să moară – adică să nu mai lăsăm să fie împlinite – faptele cărnii (v. 13). Şi, lăsându-ne conduşi de El, ne vom face cunoscuţi ca fii ai lui Dumnezeu (v. 14; comp. cu Matei 5.44,45), în aşteptarea clipei când vom fi înfăţişaţi astfel înaintea întregii creaţii (v. 19).

Pe acest pământ, pângărit prin păcat, domnesc nedreptatea, suferinţa şi teama. Omul a supus întreaga creaţie, astăzi inclusiv cosmosul, în serviciul deşertăciunii (v. 20) şi al stricăciunii (v. 21). Suspinele tuturor celor asupriţi se înalţă către Marele Judecător (Plângeri 3.34-36). Noi înşine de asemenea suspinăm în „trupul smereniei noastre“ (Filipeni 3.21). Resimţim oboseala atât din cauza păcatului din jurul nostru, cât şi, în plus, din cauza păcatului pe care trebuie să-l judecăm necontenit în noi înşine (v. 13). Slăbiciunea noastră este mare: nu ştim nici cum să ne rugăm, nici ce să cerem. Dar Duhul are şi această menire, de a mijloci pentru noi într-un limbaj pe care Dumnezeu îl înţelege (v. 27). Noi nu cunoaştem nicidecum mai bine ce este bun pentru noi. Însă versetul 28 ne spune că tot ceea ce vine a fost pregătit de Dumnezeu şi în final se înscrie în „hotărârea Sa“, căreia Hristos îi este centrul. Căci, pentru a-I da Fiului Său însoţitori în glorie, Dumnezeu a cunoscut mai dinainte, a predestinat, a chemat, a îndreptăţit şi a glorificat aceste fiinţe, odinioară mizerabile şi pierdute, pe care le acum pregăteşte pentru a răspunde chemării cereşti (v. 29). Ce minunat lanţ al gândurilor divine, care leagă veşnicia trecută de veşnicia viitoare şi dă sens clipei de faţă!

O asemenea prezentare a gândurilor veşnice ale lui Dumnezeu îl lasă pe cel răscumpărat fără cuvinte. Orice întrebare pe care ar fi putut să şi-o pună din nou şi-a găsit deja răspunsul perfect! Dumnezeu este pentru el; ce vrăjmaş s-ar hazarda să-l atingă iarăşi? Dumnezeu îl îndreptăţeşte; cine va îndrăzni de acum să-l acuze? Singurul care putea să-l condamne: Hristos, a devenit marele său Mijlocitor! Şi ce ne-ar putea refuza un Dumnezeu care ne-a făcut în Fiul Său cel mai de preţ dintre toate darurile? El ne va dărui „toate împreună cu El“ (v. 32). Da, inclusiv încercări, dacă trebuie (v. 28). Ar părea că încercările tind mai degrabă să ne despartă de dragostea Domnului Hristos, producând în noi murmure sau descurajare. Dimpotrivă! „toate lucrurile“ ne ajută să experimentăm această dragoste pe care n-am fi putut-o cunoaşte altfel. Oricare ar fi forma încercării: necaz, strâmtorare, persecuţie..., în fiecare dintre ele, harul variat al Domnului găseşte modalităţi speciale pentru a se exprima: sprijin, mângâiere, afecţiune, înţelegere perfectă... La fiecare suferinţă va răspunde o formă personală a dragostei Sale. Iar când se va sfârşi pentru totdeauna cu pământul şi cu necazurile lui, vom rămâne pentru eternitate obiectele dragostei lui Dumnezeu.

Capitolele 1–8 ne amintesc de istoria fiului risipitor: păcatul său se înmulţise, însă harul se înmulţise şi mai mult. Îmbrăcat cu haina îndreptăţirii, el nu a devenit argat în casa tatălui său, ci de atunci a început să se bucure cu el din plin de relaţia de fiu (Luca 15.11-32).În capitolele 9–11 va fi vorba de fratele mai mare, altfel spus, de poporul iudeu, de privilegiile lui naturale, precum şi de gelozia lui. Asemeni tatălui din parabolă, apostolul dorea să-l facă pe Israel să înţeleagă ce înseamnă harul suveran; nu este legat de avantaje ereditare. Dintre descendenţii lui Avraam, nu toţi au fost copii ai promisiunii. Esau, de exemplu, acest profan, deşi frate geamăn cu Iacov, n-a putut moşteni binecuvântarea. Şi Dumnezeu a pronunţat cu privire la el acest cuvânt teribil: „pe Esau l-am urât“ (v. 13). Putem noi să punem la îndoială faptul că dragostea Sa n-a epuizat mai întâi toate resursele? Este îndeajuns să ne gândim la lacrimile Domnului Isus pentru Ierusalimul vinovat (Luca 19.41), durere căreia apostolul îi dă un ecou sfâşietor în versetele noastre (v. 2 şi 3). Repetăm: Nimeni nu are mântuirea asigurată prin drepturile din naştere, ci aceasta este numai prin har. Copii din părinţi creştini, acesta este un avertisment serios pentru voi!

În necredinţa lor înverşunată, oamenii îşi permit să-L judece pe Dumnezeu după măsura lor: «În definitiv, pentru că El nu va face decât ceea ce a pretins», spun unii, «de ce anume ne poate trage El pe noi la răspundere?» (v. 19). «Orice ar face cineva», adaugă ei, «dacă este predestinat, atunci, mai devreme sau mai târziu, tot va fi mântuit; şi, din contră, dacă nu este ales, toate eforturile lui nu-i vor putea schimba în final soarta». Şi, din acest raţionament fals, decurg alte întrebări, cum ar fi:Nu este nedrept că unii au fost aleşi, iar alţii nu?Dacă a cunoscut mai dinainte soarta celor pierduţi, de ce i-a mai creat?Cum poate un Dumnezeu bun să consacre propria creatură nenorocirii?...Acest capitol ne învaţă că Dumnezeu n-a pregătit niciun vas spre dezonoare (sau mânie – v. 21). Dimpotrivă, El i-a suportat – şi încă îi mai suportă – „cu multă îndelungă-răbdare“ (v. 22). Păcătoşii însă, ei înşişi sunt cei care se pregătesc neobosit pentru pierzarea veşnică.Un lucru este cert, le putem răspunde noi tuturor celor care obiectează: Dumnezeu v-a chemat, pe voi, care aveţi în mâini Cuvântul Său. El a vrut să facă şi din voi un vas al îndurării. Numai refuzul vostru poate împiedica realizarea intenției Sale de dragoste (citiţi 1 Timotei 2.4).

Afecţiunile apostolului pentru poporul său se dezvăluiau prin buna manieră a rugăciunii (v. 1). Şi aceasta este şi datoria noastră pentru apropiaţii noştri care nu sunt întorşi la Dumnezeu. Pavel ştia din proprie experienţă că poţi să fii plin de zel pentru Dumnezeu şi totuşi să urmezi o cale complet greşită. Câte iniţiative, adesea generoase şi sincere, sunt sortite eşecului, pentru că nu sunt „potrivit cunoştinţei“! Şi aceasta este cu atât mai mult realitatea zadarnicelor eforturi depuse de atâtea persoane pentru a câştiga cerul, deşi nu este nevoie de altceva decât să primeşti Cuvântul care este „aproape de tine“ (v. 8). Ca un om căzut într-o prăpastie care se încăpăţânează să iasă de acolo prin forţe proprii şi nu se încrede în coarda pe care salvatorii i-au aruncat-o la îndemână!Versetele 9 şi 10 ne aduc aminte că credinţa din inimă şi mărturisirea cu gura sunt de nedespărţit. Astfel, ne putem îndoi de realitatea unei convertiri, dacă cel în cauză nu are curajul s-o declare.În capitolul 3.22 nu exista deosebire în faţa păcatului: toţi erau vinovaţi. Aici nu este deosebire în ce priveşte mântuirea (v. 12): toţi o pot obţine. Domnul este îndeajuns de bogat pentru a putea satisface nevoile tuturor acelora care-L cheamă.

„Credinţa este din auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu“ (v. 17). Este deci absolut necesar ca acest Cuvânt eficace să fie proclamat în toată lumea. „Ce frumoase sunt ... picioarele celui care aduce veşti bune“, scria deja profetul (Isaia 52.7). Atunci era vorba de Hristos singur. De atunci încoace este vorba despre „cei care vestesc pacea“, pentru că răscumpăraţii devin, la rândul lor, predicatori. Dacă fiecare dintre ei doreşte să fie un mesager plin de râvnă acolo unde-l trimite Domnul, chemarea evangheliei s-ar întinde până la marginile pământului locuit (v. 18). Versetul 15 ne arată cum trebuie să predice credincioşii: nu numai prin cuvinte, ci şi prin frumuseţea morală a umblării lor, având picioarele încălţate cu „pregătirea evangheliei păcii“ (Efeseni 6.15).Trista întrebare, „cine a crezut...?“ (v. 16; Isaia 53.1), subliniază faptul că multe inimi vor rămâne împietrite. Aceasta era situaţia lui Israel, în ciuda avertismentelor din tot Vechiul Testament: Moise (v. 19), David (v. 18), Isaia (v. 15,16,20,21), cu alte cuvinte, Legea, Psalmii şi Profeţii. Să luăm însă aminte să nu fie şi neascultare şi împotrivire (v. 21).

În ciuda necredinţei sale, Israel nu era lepădat definitiv. Apostolul era el însuşi o mărturie a ceea ce harul putea împlini din nou în favoarea iudeului răzvrătit (v. 1). Deja în vremea sa, Ilie se înşelase când crezuse că tot poporul Îl abandonase pe Iahve. În descurajarea sa, sărmanul Ilie ajunsese până la a face plângeri „lui Dumnezeu împotriva lui Israel“ (v. 2,3). Cât har însă în „răspunsul divin“ (v. 4)! În orice vreme, Domnul Şi-a păstrat o rămăşiţă credincioasă, care nu s-a plecat înaintea idolilor lumii. Facem şi noi parte din ea „în timpul de acum“ (v. 5)?Versetul 9 ne dă un exemplu de ce pot fi aceşti idoli: plăcerile de la mese pot deveni „o cursă“ pentru cei necredincioşi şi, adaugă Psalmul 69.22, „prosperitatea, un laţ“.După numeroase chemări, Israel a fost în final orbit, spre folosul naţiunilor. Dorinţa arzătoare a apostolului însă rămânea aceasta: ca gelozia iudeilor faţă de noii beneficiari ai mântuirii (gelozie de pe urma căreia a suferit chiar el însuşi: Fapte 13.45; 17.5; 22.21,22) să-i provoace să caute harul pe care până atunci l-au dispreţuit (v. 14; cap. 10.19).Fie ca toţi cei din preajma noastră să ne invidieze văzând binecuvântările noastre creştine!

Pentru a ilustra situaţia lui Israel şi, respectiv, a naţiunilor, apostolul se sluje şte de imaginea unui măslin bun, care-l simbolizează pe poporul iudeu. O parte din ramurile măslinului au fost rupte, din pricina „necredinţei“ (v. 20), iar în locul lor au fost altoite ramuri din măslinul sălbatic al naţiunilor. Cu toţii ştim însă că un grădinar face întotdeauna invers: altoieşte în copacul sălbatic lăstarul speciei pe care doreşte să o obţină. Această altoire, „împotriva firii“ (v. 24), a naţiunilor pe trunchiul lui Israel subliniază deci harul nespus prin care noi, care nu suntem iudei, avem parte de promisiunile făcute lui Avraam. Iar dacă ne-am făli cu aceasta, am avea de suferit urmări grave (v. 20).Va veni timpul, după răpirea credincioşilor, când creştinătatea necredincioasă va fi, la rândul ei, judecată; după care întreaga rămăşiţă a lui Israel va fi mântuită de către marele Salvator (v. 26). Astfel, în timp ce naţiunile nu aveau niciun drept în ce priveşte originea, Israel şi le pierduse pe ale sale: toţi deci erau în aceeaşi stare iremediabilă, fără altă resursă decât îndurarea de sus. Apostolul se opreşte cu adoraţie asupra acestor planuri de nepătruns, asupra acestui „adânc al bogăţiilor şi al înţelepciunii şi al cunoştinţei lui Dumnezeu“ (v. 33).

Până aici am văzut ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi; capitolele 12–15 ne învaţă ceea ce El aşteaptă acum de la noi. Domnul Şi-a câştigat toate drepturile asupra vieţilor noastre. Să-I prezentăm ceea ce Îi aparţine Lui: trupurile noastre, ca o jertfă vie (spre deosebire de jertfele moarte aduse potrivit cultului iudaic), astfel ca El să poată lucra prin ele. Înainte însă de a-I sluji, trebuie ca priceperea noastră reînnoită să discearnă voia Domnului (citiţi Coloseni 1.9,10). Oricare i-ar fi înfăţişarea, ea este întotdeauna „bună şi plăcută şi desăvârşită“ (întărim aceste cuvinte)... pentru singurul motiv că este voia Sa (v. 2; Ioan 4.34). De asemenea este important să ne controlăm gândurile şi să le judecăm, în aşa fel încât ele să rămână gânduri ale umilinţei, nu ale propriei satisfacţii; gânduri sănătoase, nu întinate.În versetele 6-8 sunt enumerate câteva daruri ale harului: profeţia, slujirea în adunare, învăţătura, îndemnarea, administrarea, conducerea turmei... Toate aceste activităţi – vor spune unii – nu mă privesc; ele sunt pentru creştini mai în vârstă şi cu experienţă. În tot cazul, ultima din versetul 8 poate fi împlinită de orice credincios, indiferent de vârstă: „cine arată îndurare, s-o facă cu bucurie“.

În versetele 1-8 era vorba de slujirea noastră înaintea lui Dumnezeu; versetele 9-16 enumeră mai degrabă îndatoririle faţă de fraţii noştri, în timp ce versetele 17-21 tratează problema responsabilităţii pe care o avem faţă de toţi oamenii.Fiecare dintre aceste îndemnuri trebuie să fie subiect de meditaţie, pentru a-i găsi aplicaţia în viaţa de zi cu zi – căci autoritatea Cuvântului se extinde atât asupra vieţii de familie, cât şi asupra serviciului, atât în timpul săptămânii, cât şi în timpul duminicii, atât în zilele de bucurie, cât şi în zilele de tristeţe (v. 15)...! Nu există împrejurare în care să nu putem şi să nu trebuiască să ne purtăm ca şi creştini.Versetul 11 ne încurajează la activitate. Cu toate acestea, diferitele slujbe prezentate înaintea noastră: binefacere, ospitalitate (v. 13)... trebuie rezumate toate cu expresia „slujiţi Domnului“ (şi nu propriei reputaţii).A rămâne la lucrurile smerite şi cu cei smeriţi (v. 16), a suferi cu răbdare nedreptăţi sau insulte (v. 17-20) sunt atitudini contrare naturii noastre. Numai aşa se poate însă manifesta viaţa lui Hristos în noi (1 Petru 2.22,23): cum s-a manifestat în El. A face bine este singura replică faţă de rău care ne este permisă şi, de asemeni, este singura modalitate de a-l învinge.

A fi supus autorităţilor înseamnă a fi supus lui Dumnezeu care le-a rânduit – cu excepţia cazurilor când ceea ce cer acestea este în mod evident în contradicţie cu voia Domnului (comp. cu Fapte 4.19; 5.29). Creştinul care profită de securitatea şi de serviciile publice asigurate de Stat trebuie să se comporte ca un bun cetăţean, să-şi plătească cu scrupulozitate impozitele (v. 7), să respecte legile şi regulamentele: poliţia, vama etc...„Să nu datoraţi nimănui nimic“ (v. 8) este un îndemn pe care nu trebuie să-l uităm, mai ales în această epocă în care se poartă creditele (când ele au devenit un obicei)! Datoriile pot fi o capcană din mai multe puncte de vedere: 1. Angajează un viitor care nu ne aparţine. 2. Ne leagă mai mult de oameni decât de Dumnezeu (Ieremia 17.7). 3. Sunt expresia unui spirit nerăbdător şi a voinţei proprii. Trebuie oare să achiziţionez ceva pentru care Domnul încă nu mi-a dat banii necesari? O singură datorie trebuie să ne lege: dragostea, care rezumă toate instrucţiunile acestui capitol: dragostea pentru Domnul (1 Petru 2.13), pentru fraţii noştri şi pentru toţi oamenii.Ce motivaţie puternică pentru a trăi în credincioşie şi care ne înviorează inimile găsim în expresia: „vine dimineaţa“ (Isaia 21.12)! Cât timp durează noaptea morală a acestei lumi, credinciosul este invitat să îmbrace „armele luminii“ (v. 12; Efeseni 6.13...). Domnul vine!

Cartea Faptele Apostolilor ne-a arătat cât de greu le-a fost creştinilor scoşi din iudaism să se elibereze de formele religiei lor. Şi astăzi, în creştinătate, sunt mulţi credincioşi care acordă o importanţă deosebită practicilor exterioare: să nu consume carne, să ţină sărbători ... Să ne ferim să-i criticăm! Eu nu am dreptul să mă îndoiesc că un creştin nu ar lucra „pentru Domnul“ (v. 6), că el nu l-ar fi Domnului un slujitor responsabil. Într-o manieră generală, înclinaţia de a-i judeca pe alţii este întotdeauna dovada că îmi cunosc prost propria inimă. Pentru că, dacă pe de o parte simt cu adevărat scârbă faţă de mine, iar pe de altă parte sunt pătruns de sentimentul harului lui Dumnezeu care mă suportă, atunci orice duh de superioritate ar dispărea din gândirea mea. Cum aş mai putea să mă erijez în judecător, când ştiu că eu însumi trebuie să mă prezint în curând în faţa instanţei lui Dumnezeu (v. 10, chiar fiind deja îndreptăţit)? Şi nu numai că nu trebuie să judec motivaţia comportării unui frate, ci trebuie să veghez să nu-l scandalizez prin a mea. Sunt îndemnat să mă abţin de la ceea ce l-ar putea distruge (contrar zidirii) pe un alt credincios. Şi argumentul decisiv pentru aceasta îl am în v. 15: acest frate este „acela pentru care a murit Hristos“.

Aceste versete continuă subiectul relaţiilor noastre în raport cu alţi credincioşi. În afară de punerea în gardă de a nu-i scandaliza, găsim şi recomandări pozitive:1. „Să urmărim cele ale păcii şi cele ale zidirii unuia de către altul“ (v. 19). Ori criticile tind tocmai spre un rezultat invers.2. A purta, în mod esenţial prin rugăciune, neputinţele celor slabi (ceea ce nu înseamnă nicidecum a fi indulgent cu păcatele), amintindu-ne că şi noi avem cea mai mare nevoie de sprijinul fraţilor şi al surorilor pentru propriile noastre neputinţe.3. Să nu căutăm ceea ce ne-ar plăcea nouă, ci ceea ce ar face bine aproapelui nostru. În felul acesta vom merge pe urmele Modelului desăvârşit (v. 2,3).4. Să căutăm să avem aceeaşi gândire, astfel ca părtăşia în închinare să nu fie tulburată (v. 5,6) şi să-i primim pe alţii cu acelaşi har cu care am fost primiţi şi noi (v. 7).Subliniem calificativele date în acest capitol 15 pentru „Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos“ (v. 6). El este „Dumnezeul răbdării şi al mângâierii“ (v. 5), care răspândeşte mângâieri asupra noastră prin Cuvântul Său (v. 4); El este „Dumnezeul speranţei“ (v. 13), care doreşte ca noi să fim umpluţi de speranţă din abundenţă; versetul 33 Îl desemnează ca fiind „Dumnezeul păcii“ (v. 33) care doreşte să fie cu noi toţi.

Apostolul este convins de cele mai bune lucruri cu privire la creştinii din Roma (v. 14). A avea o părere foarte bună despre fraţii noştri înseamnă a avea încredere în Hristos care este în ei şi totodată aceasta îi stimulează să se menţină la acest nivel.Cu o umilinţă impresionantă, Pavel nu-şi anunţă vizita sa printre cei din Roma ca şi cum aceştia ar avea nevoie de îndemnurile lui, ci, dimpotrivă, recunoscând capacitatea lor de a se îndemna unul pe altul (v. 14). Nici ca şi cum ei ar fi avut onoarea să se bucure de prezenţa lui, ci ca având el însuşi dorinţa să se bucure de prezenţa lor (v. 24b). De asemenea, marele apostol le scria fraţilor de la Roma că el are nevoie de rugăciunile lor (v. 30).Presat de zelul său pentru Evanghelie, Pavel căutase în mai multe rânduri să meargă la Roma (v. 22). Dumnezeu însă, în înţelepciunea Lui, nu i-a permis. Această capitală a lumii antice nu trebuia să devină centrul lucrării lui. Nu trebuia ca biserica din Roma să se poată impune apoi ca una întemeiată de un apostol, pentru a se ridica deasupra altor adunări,... cum nu s-a lipsit să o facă mai târziu. «Biserica (în întregime) este adevărata capitală cerească şi eternă a gloriei şi a căilor lui Dumnezeu» (J.N.D.).

Capitolul 12 ne învăţa ce trebuie să fie consacrarea şi slujba creştină. Capitolul 16 ne arată practica, prin intermediul acestor iubiţi credincioşi din Roma, cărora Pavel le adresează salutările sale. «Avem aici un eşantion (sau un specimen) al unei pagini din cartea veşniciei ... Nu există nicio faptă din lucrarea pentru Domnul nostru care să nu fie aşternută în scris în cartea Sa; şi nu numai fapta în sine, ci şi felul cum a fost făcută» (C.H.M.). Astfel, în versetul 12, Trifena, Trifosa şi Persida cea preaiubită nu sunt numite împreună, pentru că, dacă cele dintâi s-au ostenit în Domnul, cea de-a treia „s-a ostenit mult“ şi lucrările lor nu sunt confundate. Totul este apreciat şi înregistrat de Acela care nu Se înşală.Pavel, la rândul lui, nu uită ce a fost făcut pentru el (v. 2b,4). Îi regăsim aici pe „împreună-lucrătorii“ săi, Priscila (Prisca) şi Acuila (Fapte 18). Adunarea se strângea în simplitate în casa lor (ce contrast cu bogatele bazilici clădite de atunci încoace la Roma!).Salutările în Hristos contribuie la strângerea legăturilor de comuniune frăţească. Nu trebuie deci să neglijăm să le transmitem acelora pentru care avem încredinţare.

Motivele de bucurie pe care Pavel le găsea în credincioşii din Roma (v. 19) nu l-au făcut să uite pericolele la care erau expuşi aceştia. Înainte de a-şi încheia epistola, el îi pune în gardă cu privire la învăţătorii falşi, recunoscuţi prin aceea că ei caută să placă lor înşişi, slujind propriilor ambiţii şi pofte (pântecele: v. 18; Filipeni 3.19). Soluţia nu este să discuţi cu „unii ca aceştia“, nici să studiezi erorile lor, ci să te depărtezi de ei, fiind simpli când este vorba de rău (v. 17-19; Proverbe 19.27). Fără îndoială că aceste manifestări ale răului nu ne lasă indiferenţi. De asemenea, pentru a ne încuraja, Duhul ne afirmă că în curând Dumnezeul păcii îl va zdrobi pe Satan sub picioarele noastre (v. 20).Printre primii creştini se aflau şi multe rude ale lui Pavel (v. 11,21), roade, cu siguranţă, ale rugăciunilor lui (cap. 9.3; 10.1). Fie ca aceasta să stimuleze mijlocirea noastră pentru ai noştri care încă nu s-au întors la Dumnezeu!Ceea ce Dumnezeu aşteaptă de la credinţa noastră este ascultarea (v. 19 şi 26b), iar cele pe care credinţa noastră le poate aştepta de la El, prin „Domnul nostru Isus Hristos“, sunt: puterea (v. 25), înţelepciunea (v. 27) şi harul (v. 20,24). Împreună cu apostolul, să-I dăm glorie, exprimând recunoştinţa noastră şi pe deasupra trăind pentru plăcerea Lui.

clickbible.org